

Ririro

De Porseleinen Herderin

Op de schoorsteenmantel van een boerderij stond eens een kleine porseleinen herderin. In de ene hand hield ze een vergulde staf, de andere hand hield ze voor haar ogen en staarde in de verte. Waarschijnlijk was ze op zoek naar haar schapen. Haar jurk was van rood en groen en was afgezet met goud. Haar laarzen waren ook verguld.

Aan de andere kant van de schoorsteenmantel stond een porseleinen fluitspeler. Hij was gekleed in rood en wit, en zijn fluit was verguld en zijn laarzen waren rood. Hij hield zijn fluit op een heel parmantige manier aan zijn lippen, maar zijn ogen waren op de kleine herderin gericht. Hij was al heel lang verliefd op haar, maar ze keurde hem nooit een blik waardig.

Naast de fluitspeler stond een porseleinen kat en op een dag hoorde de herderin de fluitspeler zuchten.

"Waarom zucht je?" ze vroeg hem. Hij schudde zijn hoofd, maar antwoordde niet. "Ik weet wel waarom je zucht", zei de kat. "Je bent verliefd op de herderin maar ze heeft jou nog nooit aangekeken. Laat me je nu vertellen hoe je dat moet doen. Ten eerste moet je stoppen met naar haar te kijken. Ze weet dat je altijd in haar richting staart."

De fluitspeler schudde opnieuw zijn hoofd en zei: "Ik kan het niet helpen om naar haar te kijken, ze is zo mooi en ik hou zo veel van haar."

"Maar je moet wel stoppen met naar haar te kijken", zei de porseleinen kat. "Daar, op de middelste tafel staat het bloemenmeisje. Kijk naar haar, speel je vrolijkste deuntje en kijk wat er gebeurt."

Dus de kleine fluitspeler volgde het advies van de porseleinen kat op en begon een levendig deuntje te spelen. Hij glimlachte naar het kleine bloemenmeisje, dat op haar beurt glimlachte en een buiging voor hem maakte. Toen begon ze te dansen, waarbij ze de maat aanhield op zijn muziek. De fluitspeler begon ook te dansen terwijl hij speelde, en de kat bewoog haar hoofd heen en weer. De kleine herderin tikte met haar vergulde laars op de schoorsteenmantel en keek naar de fluitspeler. Maar hij staarde naar het bloemenmeisje en voor het eerst vond de herderin de fluitspeler best aardig om naar te kijken.

"Ik zie niet wat er aantrekkelijk is aan dat bloemenmeisje dat hij naar haar kijkt", zei de herderin tegen zichzelf. "Ze heeft geen greintje kleur, ze is zo wit als een lap en zelfs haar bloemen zijn wit."

Toen begon de kleine herderin langzamerhand ook te dansen en ze liep naar het einde van de schoorsteenmantel waar de fluitspeler stond. De kat wreef tegen het been van de fluitspeler.

"Kijk", zei ze, "maar pas op dat ze je niet te pakken krijgt, de herderin komt nu deze kant op."

Zijn hart klopte heel snel, maar hij bleef op zijn fluit spelen en richtte zijn blik op het kleine bloemenmeisje. Maar de herderin kwam niet dichterbij dan het midden van de schoorsteenmantel, en niet één keer keek ze naar hem. Langzamerhand werd het donker en de fluitspeler kon het bloemenmeisje niet meer zien, dus stopte hij met spelen en zijn hart was weer zwaar.

De porseleinen kat wilde echter een match maken tussen de herderin en de fluitspeler, dus ze liep naar de kleine herderin en vroeg: "Vind je niet dat hij goed speelt?"

"Wie bedoel je?" vroeg de listige kleine herderin.

"De knappe fluitspeler", zei de kat.

"O, ik heb er niet veel over nagedacht," antwoordde de herderin.

"Zou je hem niet graag nog eens horen spelen?", zei de kat. "Het zou ons opvrolijken, de kamer is zo donker."

Op dat moment stroomde het maanlicht door het raam en verlichtte de kamer. De kleine herderin keek weer in de verte en zei dat ze het leuk vond om de muziek te horen. Dus de kat draafde naar de fluitspeler.

"Ze wil je horen spelen", zei ze, "en ik denk dat je haar voor je kunt winnen."

De fluitspeler begon zachte muziek te spelen en liep naar de kleine herderin. De muziek was zo lief en verdrietig dat tegen de tijd dat hij haar bereikte, ze haar betraande ogen afveegde. Hij sloeg een arm om haar middel en zei dat ze niet moest huilen en dat hij nu een vrolijk deuntje voor haar zou spelen.

"Nee, dat zijn de deuntjes die je speelt voor het bloemenmeisje", zei ze terwijl ze haar hoofd liet hangen. "Ik wil niet dat je ze voor mij speelt."

"Ik heb geen deuntjes voor het bloemenmeisje gespeeld", zei hij, "ze waren allemaal voor jou."

"Maar je keek de hele tijd naar haar", zei de nu nederige kleine herderin.

"Maar ik dacht aan jou", antwoordde hij. "Laten we samen op het uiteinde van de schoorsteenmantel gaan zitten, dan zal ik voor je spelen. Wat wil je horen?"

"Speel iets droevigs", zei de kleine herderin, want zoals alle meisjes wilde ze huilen als ze het gelukkigst was.

"Kijk daar", zei de porseleinen kat, terwijl ze zich oprolde voor een dutje, "ik ben blij dat het nu geregeld is. Het porseleinen herderinnetje zou nooit hebben toegegeven als hij niet naar het bloemenmeisje had gekeken. Deze meisjes zijn vreemde wezens". En de kat, sloot, tevreden spinnend, haar ogen.